

Gentes de España: ¡que no os roben el catalán!

«El problema no es la lengua. El PP ya nos ha engañado con el rescate de los bancos, con el Prestige, con el 11-M y con la Gürtel. No les creáis ahora»

[Al final de l'article en castellà podeu llegir-ne la versió en català]

Si hacéis clic en cualquiera de las otras noticias o artículos publicados en este medio, NacióDigital, veréis que todo el contenido está escrito en catalán. Pero hoy he decidido escribir este texto en castellano -mi lengua materna- porque quiero compartir con los que no habláis catalán mi relación con la inmersión lingüística en la escuela catalana. La idea no es mía. Os explico. Resulta que hace unos días, a raíz del anuncio del gobierno del PP de romper el modelo de inmersión lingüística, publiqué un hilo en Twitter explicando mi visión sobre este tema que experimenté en mi propia piel cuando llegué a Catalunya. Los tuits tuvieron mucho éxito y alguien me comentó que lo hiciera en castellano para que la gente del resto del estado tuviera una versión "en primera persona".

Procedo a ello, pero antes, una reflexión general. Creo que desde Catalunya debemos hacer el esfuerzo de explicar qué hacemos por estas tierras al resto de gente del estado. Y al resto de gente de Europa y del mundo. Es un ejercicio de fraternidad y construcción de puentes. Pero también hay que ser muy claro: el modelo educativo de Catalunya lo deciden los catalanes mediante sus leyes, que emanan de su Parlamento y que son ejecutadas por su gobierno, el de la Generalitat de Catalunya. No el del PP. Punto. Dicho esto, os cuento.

Sobre la inmersión lingüística hay muchísima literatura y un montón de argumentos y estudios que la avalan

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/140544/albiol/no/rao/cinc/mostres/exit/escola/catalana>)

. Pero yo quería compartir con vosotros mi experiencia personal, íntima y vital con eso de la inmersión lingüística. Yo llegué a Catalunya desde Argentina, en el año 92 con 15 años. Directo a segundo de BUP. En aquel momento lo único que sabía del catalán era por las canciones de Serrat. Allí en Argentina somos mucho de escuchar a Serrat. También sus canciones en catalán. Yo estas canciones las escuchaba de pequeño sin entender bien que decía y las cantaba igual que los que no dominamos inglés cantamos rollo: "*wanchigüey rait tudenait?*".

Pero cuando aterricé en el instituto, allí todo era en catalán. Yo creía que Serrat cantaba raro para hacerse el interesante o para recordar como se hablaba antes por estas tierras, pero resulta que no, y esa era la lengua de mis compañeros de clase!

En esa lengua se podía decir ?sinus? en vez de ?seno? (con lo cual nos ahorrábamos unas pícaras sonrisitas adolescentes), la tabla periódica también estaba en catalán (molibdè, pal-ladi, àstat) e incluso el nombre de los planetas estaba en catalán. Un mundo nuevo se abrió ante mí.

Tengo que decir que los primeros seis meses no pillaba mucho. Pero poco a poco, lo que parecía una cadena lineal de sonidos incomprensibles, comenzaba a tener sentido. Y cada día descubría cosas nuevas, hacía paralelismos con mi lengua materna y encontraba cosas que solo existían en la nueva lengua. Por ejemplo, me acuerdo con total claridad el día que descubrí que en catalán en vez de decir ?hay que? dicen solo ?cal?. ¡Que maravilla! ¡Que economía sintáctica! En vez de decir ?hay que dormir? dicen ?cal dormir?. Me pareció un hallazgo fascinante. Si hoy volviera a aquel instituto os podría decir exactamente en que clase y en que silla estaba sentado cuando hice el descubrimiento.

Y así, poco a poco, fui descubriendo una lengua, una manera de ver y explicar el mundo y, lo que es mejor: tuve la oportunidad de vivir de manera consciente el milagroso proceso de adquirir una lengua. Normalmente adquirimos nuestra lengua cuando somos pequeños, sin darnos cuenta o, cuando somos mayores, delante de un libro. Así, poco a poco, las letras de Serrat se abrían delante mío y aquellos sonidos que hasta hacía poco eran incomprensibles, de repente se convertían en la lengua de mis compañeros de clase, de mis profes.

Yo, gracias a eso de la inmersión lingüística adquirí una lengua viviendo, disfrutando y siendo protagonista de un ejercicio intelectual que nunca se me olvidará y que me ha enriquecido. Una experiencia de encuentro que me permitió sentir, querer y amar esta lengua, que es la de mis vecinos, la de mis amigos y, ahora, la de una buena parte de mi familia.

No haré el análisis lingüístico y sociocultural de todo esto. Hay muchas pruebas y evidencias de todo tipo que demuestran que el modelo lingüístico en Catalunya es un éxito estudiado en todo el mundo. Pero hay más: cualquiera que haya vivido en Catalunya sabe que la lengua no es un problema. La gente en casa no se pelea por la lengua, en las calles no nos maltratamos dependiendo que lengua usa cada uno y en las escuelas el problema son los recortes, la falta de profesores y su precariedad, los barracones y los niños que llegan a clase sin haber desayunado. Esos son los verdaderos problemas de la escuela catalana. Y en la escuela extremeña, en la madrileña o en la gallega. El problema no es la lengua. Nunca una lengua lo es. El problema son aquellos que la usan para dividir y rascar cuatro votos. El problema es el PP, Ciudadanos y una parte de ese PSOE rancio que compite con los dos primeros para subirse al carro del "a por ellos".

Decía Groucho Marx que la política es el arte de buscar problemas, encontrarlos, hacer un diagnóstico falso y aplicar después los remedios equivocados. Pues eso es lo que está pasando. No les creáis. Nos han engañado con el rescate de los bancos, con el Prestige, con el 11-M y con la Gürtel. No les creáis ahora. El catalán es la lengua de mis vecinos, la de mis amigos, la de buena parte de mi familia y la mía. También es vuestra. Que no os la roben los mentirosos profesionales.

[VERSIÓ EN CATALÀ]

Si feu clic a qualsevol de les altres notícies o articles publicats en aquest mitjà, NacióDigital, veureu que tot el contingut està escrit en català. Però avui he decidit escriure aquest text en castellà - la meua llengua materna- perquè vull compartir amb els que no parlen català la meua relació amb la immersió lingüística a l'escola catalana. La idea no és meua. Us explico. Resulta que fa uns dies, arran de l'anunci del govern del PP de trencar el model d'immersió lingüística, vaig publicar un fil a Twitter explicant la meua visió sobre aquest tema, que vaig experimentar en la meua pròpia pell, quan vaig arribar a Catalunya. Els tuits van tenir molt èxit i algú em va comentar que ho fes en castellà perquè la gent de la resta de l'estat tingués una versió "en primera persona".

M'hi poso, però abans, una reflexió general. Crec que des de Catalunya hem de fer l'esforç d'explicar què fem per aquestes terres a la resta de gent de l'estat. I a la resta de gent d'Europa i del món. És un exercici de fraternitat i construcció de ponts. Però també cal ser molt clar: el model educatiu de Catalunya el decideixen els catalans mitjançant les seves lleis, que emanen del seu Parlament i que són executades pel seu govern, el de la Generalitat de Catalunya. No el del PP. Punt. Dit això, us explico.

Sobre la immersió lingüística hi ha moltíssima literatura i un munt d'arguments i estudis que l'avalen

(<http://www.naciodigital.cat/noticia/140544/albiol/no/rao/cinc/mostres/exit/escola/catalana>)

. Però jo volia compartir amb vosaltres la meua experiència personal, íntima i vital amb això de la immersió lingüística. Jo vaig arribar a Catalunya des de l'Argentina, l'any 92 amb 15 anys. Directe a segon de BUP. En aquell moment l'única cosa que sabia del català era per les cançons de Serrat. Allà a l'Argentina som molt d'escoltar Serrat. També les seves cançons en català. Jo aquestes

cançons les escoltava de petit sense entendre bé que deia i les cantava igual que els que no dominem anglès cantem rotllo: "wanchigüey Rait tudenait".

Però quan vaig aterrar a l'institut, allà tot era en català. Jo creia que Serrat cantava rar per fer-se l'interessant o per recordar com es parlava abans per aquestes terres, però resulta que no, aquesta era la llengua dels meus companys de classe!

En aquesta llengua es podia dir "sinus" en comptes de "seno" (amb la qual cosa ens estalviàvem uns malèvols somriures adolescents), la taula periòdica també estava en català (molibdè, pal·ladi, Àstat) i fins i tot el nom dels planetes estava en català. Un món nou s'obria davant meu.

He de dir que els primers sis mesos no me n'assabentava de massa cosa. Però a poc a poc, el que semblava una cadena lineal de sons incomprendibles, començava a tenir sentit. I cada dia descobria coses noves, feia paral·lelismes amb la meua llengua materna i trobava coses que només existien en la nova llengua. Per exemple, recordo amb total claredat el dia que vaig descobrir que en català en comptes de dir "*hay que*" diuen només "cal". Quina meravella! Quina economia sintàctica! En comptes de dir "*hay que dormir*" diuen "cal dormir". Em va semblar una troballa fascinant. Si avui tornés a aquell institut us podria dir exactament en què classe i en què cadira estava assegut quan vaig fer el descobriment.

I així, a poc a poc, vaig anar descobrint una llengua, una manera de veure i explicar el món i, el que és millor: vaig tenir l'oportunitat de viure de manera conscient el miraculós procés d'adquirir una llengua. Normalment adquirim la nostra llengua quan som petits, sense donar-nos compte o, quan som grans, davant d'un llibre. Així, a poc a poc, les lletres de Serrat s'obrien davant meu i aquells sons que fins feia poc eren incomprendibles, de cop i volta es convertien en la llengua dels meus companys de classe, dels meus profes.

Jo, gràcies a això de la immersió lingüística vaig adquirir una llengua vivint, gaudint i sent protagonista d'un exercici intel·lectual que mai se m'oblidarà i que m'ha enriquit. Una experiència de trobada que em va permetre sentir, estimar i estimar aquesta llengua, que és la dels meus veïns, la dels meus amics i, ara, la d'una bona part de la meua família.

No faré l'anàlisi lingüística i sociocultural de tot això. Hi ha moltes proves i evidències de tot tipus que demostren que el model lingüístic a Catalunya és un èxit estudiat a tot el món. Però encara més: qualsevol que hagi viscut a Catalunya sap que la llengua no és un problema. La gent a casa no es baralla per la llengua, als carrers no ens maltractem depenent que llengua fa servir cadascú i a les escoles el problema són les retallades, la manca de professors i la seva precarietat, els barracons i els nens que arriben a classe sense haver esmorzat. Aquests són els veritables problemes de l'escola catalana. I a l'escola extremenya, a la madrilenya o a la gallega. El problema no és la llengua. Mai una llengua ho és. El problema són aquells que la fan servir per dividir i rascar quatre vots. El problema és el PP, Ciutadans i una part d'aquest PSOE ranci que competeix amb els dos primers per pujar al carro del "a per ells".

Deia Groucho Marx que la política és l'art de buscar problemes, trobar-los, fer un diagnòstic fals i aplicar després els remeis equivocats. Doncs això és el que està passant. No us els cregueu. Ens han enganyat amb el rescat dels bancs, amb el Prestige, amb l'11-M i amb la Gürtel. No els cregueu ara. El català és la llengua dels meus veïns, la dels meus amics, la de bona part de la meua família i la meua. També és vostra. Que no us la robin els mentiders professionals.